Scheveningen, 28 december 2025

Lieve,

Dit is mijn laatste brief.
Aan het eind van deze woorden volgt een afscheid.

Daar heeft onze middelste talent voor, afscheid.

Niet omdat ze daar zo goed in is, maar omdat ze er volledig in opgaat.
Wanneer zij afscheid neemt, bestaat er geen morgen en geen gisteren,
enkel het wegglippende moment.

Het is onvermijdelijk, afscheid,
een van de weinig zekerheden in het leven
en je kan je er niet tegen wapenen,
behalve misschien met de herinnering.

Dus, om herinneringen aan te maken,
nam ik de meisjes mee naar Scheveningen.

We jutten schelpen, bezochten het Danseresje van Degas,
zagen een musical, sliepen in een veel te sjiek hotel en ontbeten
met uitzicht op zee en *pancakes* uit een pannenkoekenmachine.

Terug thuis zong Ida als engeltje mee in het koortje
van de kerstdienst op zorglocatie Klingelpoort
en zat Mia, ook met vleugeltjes, bij mij op schoot.

Tijdens de overdenking, over angst en licht,
fluisterde ze me toe dat ze in monsters geloofde.

Ik kon niet zeggen dat die niet bestaan, want dat doen ze wel, helaas,
dus ik vroeg haar waar die monsters waren. 'In mijn hart papa,' zei ze,
'de monsters zitten in mijn hart.'

En ik weet het, ook in mijn hart wonen monsters. Wanneer ik die weg probeer te jagen worden ze alleen maar sterker. Dus vroeg ik: 'Weet jij iets om die monsters zachter te maken?'

Ze dacht even na en zei: 'Knuffelen helpt soms.'

Dus we knuffelden elkaar en Ida zong:
zie daar staat de morgenster, stralend in het duister.

En nu is het dus tijd deze laatste brief af te ronden,
ik zie er een beetje tegenop, het was een fijn rustpuntje
om wekelijks mijn plekje in de wereld te overdenken.

Mensen beweren wel eens dat schrijven geen therapie is,
maar ik weet niet zo goed wat het dan wel zou moeten zijn.

Dus voor nu zeg ik 'dag',
maar ik zie het niet als afscheid –

liever als een open einde.